

RADNI ODNOSI

1. Ozljeda na radu – objektivna odgovornost poslodavca.

Iz obrazloženja:

Predmet postupka jest zahtjev tužitelja za naknadom štete zbog ozljede na radu.

Prvostupanjski sud je nakon provedenog postupka utvrdio da se tužitelju 27. ožujka 2015. dogodio štetni događaj kada je obavljao radni zadatak po nalogu poslodavca. Tužitelj se popeo na stražnji dio viličara na krajnjoj desnoj strani te kada je viličar podigao teret koji je pao s viličara, svi su radnici sa stražnjeg dijela viličara pali na pod, kojom prilikom je tužitelj zadobio ozljedu puknuća lijeve petne kosti. Uzimajući u obzir dinamiku nastanka štetnog događaja, sud je utvrdio da je tužitelj suodgovoran za nastalu štetu u visini od 20 %, a poslodavac u visini od 80 % primjenom odredbi čl. 111. st. 1. Zakona o radu (N.N., br. 93/14.; u daljnjem tekstu: ZR) i čl. 1067. st. 3. Zakona o obveznim odnosima (N.N., br. 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.; u daljnjem tekstu: ZOO).

Prvostupanjski sud zaključio je da poslovi koje obavlja tuženik predstavljaju opasnu djelatnost u smislu odredbe čl. 1063. ZOO-a te da je upravo djelatnost tuženika bila uzrok nastale štete kod tužitelja pa postoji uzročno-posljedična veza između nastanka štetnog događaja i ozljeđivanja tužitelja.

Provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku specijalistu ortopedu prvostupanjski sud

dosudio je tužitelju naknadu neimovinske štete u iznosu od 14.400,00 kn cijeneći kriterije pretrpljenih fizičkih bolova, pretrpljenog straha i duševne boli zbog smanjenja životne aktivnosti (čl. 1100. ZOO-a), dok je odbio preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 3.600,00 kn.

Na osnovi imovinske štete tužitelju je dosudio iznos od 2.000,00 kn na ime tuđe pomoći i njege, dok je preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 500,00 kn s osnova imovinske štete odbio kao neosnovan.

Primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a prvostupanjski sud obvezao je tuženika da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 9.765,00 kn.

Protiv ovakve prvostupanjske presude tuženik je izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku (N.N., br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13. i 89/14.; u daljnjem tekstu: ZPP) te isti predlaže da se prvostupanjska presuda preinači, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog

postupka na temelju čl. 365. st. 2. ZPP-a, drugostupanjski sud utvrđuje da iste nisu počinjene u prvostupanjskom postupku te je pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Neosnovan je žalbeni navod tuženika kojim osporava zaključak prvostupanjskog suda da ozljeda koju je zadobio tužitelj ne predstavlja ozljedu na radu, s obzirom da tužitelj kod tuženika nije bio u radnom odnosu. Iz iskaza saslušanih svjedoka i zakonskog zastupnika tuženika nedvojbeno proizlazi da je tužitelj zadobio ozljedu na radu jer je u tom trenutku obavljao poslove za tuženika, a po nalogu poslovođe M. Č. Navedeno je u svojem iskazu potvrdio i svjedok koji je iskazao da je poslovođa njima, radnicima, rekao da stanu na stražnji dio viličara zbog toga da viličar dobije na težini i da se ne prevagne kada podiže teret. Pravilnost zaključka prvostupanjskog suda potvrđuje i činjenica da je Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje rješenjem od 31. studenoga 2015. priznao tužitelju da se pretrpljena ozljeda dana 27. ožujka 2015. priznaje kao ozljeda na radu. U prilog pravilnosti zaključka prvostupanjskog suda ukazuje i činjenica da je direktor tuženika iskazao da je tužitelj kod tuženika bio na probnom radu te da je kasnije retroaktivno prijavljen kod tuženika od dana kada je počeo raditi kod tuženika.

Pri tome je pravilno prvostupanjski sud odbio dokazni prijedlog tuženika da se u svojstvu svjedoka saslušaju V. J. i M. Č. na okolnost mehanizma nastanka ozljede tužitelja jer je ovaj dokazni prijedlog tuženika podnesen nakon zaključenja prethodnog postupka, a nisu ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 299. ZPP-a da bi se radilo o novim činjenicama i novim dokazima koje tuženik bez svoje krivnje nije mogao iznijeti, odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka. Tuženik je, s obzirom na dinamiku nastanka štetnog događaja, znao da su ovi svjedoci nazočili štetnom događaju pa je tuženik bio dužan predložiti saslušanje ovih svjedoka do zaključenja prethodnog postupka.

Kako tužitelj nije osporio postojanje svojeg doprinosa štetnom događaju u iznosu od 20 %, drugostupanjski sud prihvaća pravilnim utvrđenje suda prvog stupnja da je tuženik suodgovoran za nastanak predmetnog štetnog događaja u omjeru od preostalih 80 %, pozivom na odredbe iz čl. 111. st. 1. ZR-a i čl. 25. Zakona o zaštiti na radu

(N.N., br. 71/14., 118/14. i 154/14.; u daljnjem tekstu ZZR) u svezi sa čl. 1063. i čl. 1067. ZOO-a. Prema navedenim odredbama poslodavac odgovara za štetu koju je pretrpio radnik na radu ili u svezi s radom po načelu objektivne odgovornosti, koje se može osloboditi ili se njegova odgovornost može umanjiti ako je šteta nastala zbog više sile, odnosno namjerom ili krajnjom nepažnjom radnika ili treće osobe na koju poslodavac nije mogao utjecati niti je njihove posljedice mogao izbjeći, unatoč provedenoj zaštiti na radu.

Neosnovano tuženik u žalbi ističe da iz provedenog dokaznog postupka ne proizlazi da bi rad viličarom predstavljao opasnu djelatnost u smislu odredbe čl. 1063. ZOO-a, kako to navodi prvostupanjski sud, a što u potpunosti prihvaća i drugostupanjski sud jer obavljanje poslova viličarom po svojoj naravi predstavlja opasnu djelatnost, takvu iz koje potječe povećana opasnost za one koji se njome bave.

Iz provedenog dokaznog postupka nedvojbeno proizlazi da se štetni događaj dogodio kada je poslovođa tuženika naložio trojici radnika da se popnu na stražnji dio viličara zbog protuteže kod podizanja većeg tereta kako se viličar ne bi prevagnuo, čime je evidentno tužitelju naloženo izvršavanje iznimno opasnog radnog zadatka, iz kojih je razloga pravilno prvostupanjski sud utvrdio odgovornost tuženika za nastalu štetu u omjeru od 80 %. Stoga su žalbeni navodi tuženika o postojanju isključive odgovornosti tužitelja za nastalu štetu neosnovani.

Protivno žalbenim navodima tuženika pravilno je prvostupanjski sud utvrdio dinamiku nastanka štetnog događaja te da je puknuće lijeve petne kosti posljedica pada prilikom obavljanja poslova za tuženika, a što su potvrdili svjedoci saslušani u tijeku prvostupanjskog postupka i što potvrđuje rješenje Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje kojim je tužitelju priznata ozljeda na radu pretrpljena dana 23. ožujka 2015. te provedeno medicinsko vještačenje.

Pravilno je vještak specijalist ortoped utvrdio postojanje straha kod tužitelja kao posljedicu pretrpljene ozljede na radu te je protivno žalbenim navodima tuženika vještak ovlašten utvrđivati pretrpljeni strah kod tužitelja, iako nije specijalist psihijatar, jer se strah manifestira kao briga za

ozdravljenje zbog pretrpljenih štetnih posljedica te nije nužno da pretrpljeni strah vještači vještak psihijatar.

Primjenom odredbi čl. 1100. ZOO-a pravilno je prvostupanjski sud prilikom dosuđivanja naknade neimovinske štete cijenio kriterij pretrpljenih fizičkih bolova, pretrpljenog straha i duševnih bolova zbog smanjenja životne aktivnosti, a dosuđeni iznos u skladu je sa štetnim posljedicama koje je tužitelj trpio zbog štetnog događaja.

Kako ne postoje žalbeni razlozi na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti niti razlozi koje tuženik ističe u žalbi, valjalo je odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama I. i II. izreke.

Županijski sud u Rijeci GŽ R-49/2019-2 od 8.5.2019.

2. Ozljeda na radu – pravno relevantni uzrok.

Iz obrazloženja:

Predmet spora je zahtjev tužiteljice za naknadu neimovinske i imovinske štete koju je pretrpjela zbog ozljeđivanja na radu kod tuženika i to novčana naknada za povredu prava osobnosti tužiteljice za tjelesno i duševno zdravlje zbog pretrpljenih fizičkih bolova, straha, duševne boli zbog umanjavanja životnih aktivnosti i naruženosti te naknada za tuđu pomoć i njegu. Isto tako predmet spora je i zahtjev za isplatu izgubljene zarade koju je tužiteljica trpjela dok je zbog posljedica ozljeđivanja bila na bolovanju.

Polazeći od utvrđenja da je tužiteljica stradala na radu, da tuženik tijekom postupka nije dokazao da bi tužiteljica svojim postupanjem niti djelomično pridonijela nastanku štetnog događaja, da tuženik nije dokazao niti da postoje drugi razlozi zbog kojih bi došlo do oslobođenja njegove odgovornosti, prvostupanjski sud je utvrdio, pozvavši se na odredbu čl. 25. st. 1. Zakona o zaštiti na radu (N.N., br. 71/14., 118/14. i 154/14., u daljnjem tekstu: ZZR) da je tuženik odgovoran tužiteljici naknaditi štetu koju je pretrpjela.

Pošavši od daljnjeg utvrđenja utemeljenog na nalazu i mišljenju vještaka da je zbog navedenog ozljeđivanja tužiteljica zadobila tjelesne ozljede te da je zbog posljedica ozljeđivanja tužiteljica

pretrpjela fizičke boli, strah, da je došlo do smanjenja njezine životne i radne aktivnosti i do naruženja te da joj je bila potrebna tuđa pomoć i njega, sud prvog stupnja naložio je tuženom da tužiteljici, u skladu s odredbom čl. 1100. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (N.N., br. 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15. u daljnjem tekstu: ZOO-a) u vezi sa čl. 19. st. 2. i čl. 1046. ZOO isplati iznos od 39.500,00 kn zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja odštetnog zahtjeva do isplate. Nadalje, pozvavši se na odredbu čl. 1095. ZOO-a sud tužiteljici na ime pružanja tuđe pomoći i njege, pri tome utvrđujući visinu primjerene cijene jednog sata tuđe pomoći i njege prema cijeni sata od 25,00 kn, dosuđuje naknadu u iznosu od 3.600,00 kn, sve zajedno sa zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate, dok u preostalom dijelu tužbeni zahtjev za iznos od 18.500,00 kn odbija.

Polazeći od daljnjeg utvrđenja da je tužiteljica u razdoblju od 27. ožujka 2017. pa do 31. kolovoza 2018. ponovno bila na bolovanju, da je tada ostvarila naknadu plaće u umanjenom iznosu, da je predmetni štetni događaj pridonio naknadnom ozljeđivanju tužiteljice (ekstruziji diska) zbog kojeg je završila na ponovnom bolovanju u omjeru od 50 %, dok su u preostalom dijelu razlog degenerativne promjene kralježnice tužiteljice, sud prvog stupnja dosudio je tužiteljici razliku između naknade plaće koju je u navedenom razdoblju ostvarila i plaće koju bi ostvarila da je radila.

Slijedom navedenoga, prvostupanjskom presudom naloženo je tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 51.230,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama (točka I izreke) te da joj naknadi troškove postupka u iznosu od 15.750,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama (točka III izreke), dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev za iznos od 26.629,95 kn sa zatraženim zateznim kamatama i zahtjev za isplatu zateznih kamata na dosuđeni iznos naknade za tuđu pomoć i njegu u iznosu od 3.600,00 za razdoblje 13. lipnja 2018. do 17. prosinca 2020. odbijen (točka II izreke), kao i zahtjev za isplatu daljnjeg parničnog troška u iznosu od 38.600,00 kn sa zatraženim zateznim kamatama (točka IV izreke).

Presudu u točkama II i IV izreke pobija tužiteljica zbog svih žalbenih razloga iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku (N.N., br. 53/91.,

91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka USRH, 84/08., 96/08. - Odluka USRH, 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14. i 70/19. u daljnjem tekstu: ZPP-a). Predlaže preinačenje prvostupanjske presude na način da sud drugog stupnja u cijelosti prihvati tužbeni zahtjev tužiteljice uz naknadu troškova žalbenog postupka.

Presudu u točkama I i III izreke pobija tuženik zbog svih žalbenih razloga predviđenih čl. 353. st. 1. ZPP te predlaže da sud drugog stupnja prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu preinači u smislu žalbenih navoda, odnosno podredno ukine i vrati predmet sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. Traži trošak žalbenog postupka.

U stadiju žalbenog postupka nije sporno da je tužiteljica kao radnica tuženika, za vrijeme trajanja radnog vremena, obavljajući povjerene joj radne zadatke, 27. travnja 2016. doživjela ozljedu na radu te zadobila tjelesne ozljede opisane u priloženoj medicinskoj dokumentaciji. Nije sporno da se tužiteljica zbog navedenog ozljeđivanja nalazila na bolovanju u razdoblju od 28. travnja 2016. pa do 18. lipnja 2016. u kojem periodu je tužiteljici isplaćena naknada plaće u 100 %-nom iznosu te da je ponovno, u razdoblju od 27. ožujka 2017. pa do 31. kolovoza 2018., bila na bolovanju kada je primala naknadu plaće u umanjenom iznosu.

Sud prvog stupnja sastavio je presudu u skladu s odredbama Zakona o parničnom postupku. Za svoju odluku dao je jasne i razumljive razloge koji imaju podlogu u izvedenim dokazima. Pobijana presuda ima jasne i dostatne razloge o odlučnim činjenicama, koji nisu u proturječnosti s izrekom presude. Ne postoje niti drugi nedostaci zbog kojih pravilnost pobijane odluke ne bi bilo moguće ispitati pa se nije ostvario žalbeni razlog iz čl. 354. st. 2., toč. 11. ZPP, na koju povredu odredaba parničnog postupka ukazuju stranke u svojim žalbama.

Suprotno žalbenim navodima tuženika, a imajući u vidu da je tužiteljica podneskom od 28. srpnja 2020. snizila svoj tužbeni zahtjev, što u smislu odredbe čl. 191. st. 1. ZPP-a ne predstavlja preinakom tužbenog zahtjeva, sud prvog stupnja nije niti mogao odlučivati o preinačenom zahtjevu te posljedično navedenom nije niti pogrešno

primijenio odredbu čl. 191. st. 1. ZPP-a, kojom je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka.

Sud prvog stupnja ispitao je sve okolnosti koje su bitne za donošenje zakonite i pravilne odluke u ovom predmetu te je na temelju izvedenih dokaza i njihove ocjene (čl. 8. ZPP-a) valjano utvrdio činjenično stanje, koje prihvaća i drugostupanjski sud, time da u svojim žalbama stranke navode neodlučne činjenice prema kojima bi činjenično stanje ostalo pogrešno ili nepotpuno utvrđeno, a svode se zapravo na ocjenu provedenih dokaza od strane žalitelja. Prema tome, ne postoji niti žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (čl. 355. ZPP-a).

Pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da u konkretnom slučaju tuženik odgovara tužiteljici za nastalu štetu na osnovi kriterija objektivne odgovornosti, za koju je sasvim dovoljna činjenica prouzrokovanja štete te da tuženi tijekom prvostupanjskog postupka nije dokazao postojanje pretpostavki iz čl. 1067. st. 3. ZOO za oslobođenje od svoje odgovornosti, što tuženik svojoj žalbom niti ne osporava.

Suprotno žalbenim navodima stranaka, pravilnom primjenom materijalnog prava iz odredbe čl. 1100. st. 1. i 2. ZOO tužiteljici je pravilno utvrđena pravična novčana naknada za povredu prava osobnosti na duševno i tjelesno zdravlje i to po kriteriju pretrpljenih fizičkih bolova, po kriteriju pretrpljenog straha te po kriteriju duševnih boli zbog smanjenja životne aktivnosti i naruženosti u iznosu od 39.500,00 kn, dok je u preostalom dijelu njezin zahtjev osnovano odbijen.

Naime, sud prvog stupnja vodio je računa o jačini i trajanju ozljedom izazvanih fizičkih boli, duševnih boli zbog smanjenja životne aktivnosti i naruženja, kao i straha te cilju kojem služi naknada te da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive s njezinom naravi i društvenom svrhom. Pri tome je sud imao u vidu karakter i težinu ozljeda, intenzitet i trajanje fizičkih boli i straha te stupanj smanjenja životne aktivnosti, uzimajući u obzir komplikacije i neugodnosti tijekom liječenja, kao i sve druge okolnosti slučaja. Suprotno mišljenju tužiteljice, prilikom utvrđenja visine pravične novčane naknade sud prvog stupnja imao je u vidu da se štetne posljedice tužite-

ljice odnose na djelomičnu kljenut desnog peronealnog živca, kao i ozljedu križne kosti te da kao posljedica ozljeđivanja tužiteljica šepa, što znači da se trajne posljedice u visokom stupnju manifestiraju na život i rad tužiteljice te će tužiteljica iste trpjeti još dugi niz godina. Suprotno žalbenim navodima tužiteljice, visinu pravične novčane naknade sud prvog stupnja odredio je i u skladu s Orijentacijskim kriterijima Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 15. lipnja 2020.

Također, prema ocjeni drugostupanjskog suda, utvrđeni iznos u konkretnom slučaju predstavlja primjerenu, realnu i pravičnu novčanu naknadu za povredu prava osobnosti tužiteljice na tjelesno i duševno zdravlje (čl. 19. st. 2. u vezi sa čl. 1046. ZOO-a).

Pravilno je sud primijenio i materijalno pravo iz čl. 1089. st. 1. i 2. ZOO-a kada je tužiteljici za tuđu pomoć i njegu, u skladu s nalazom i mišljenjem liječnika vještaka, a uzimajući u obzir visinu sata tuđe pomoći i njege od 25,00 kn po satu, koja visina je i po ocjeni ovog suda primjerena, dosudio iznos od 3.600,00 kn.

Međutim, prvostupanjski sud pogrešno je primijenio materijalno pravo dosuđujući tužiteljici izgublenu zaradu u polovici iznosa plaće u razdoblju od 27. ožujka 2017. pa do 31. kolovoza 2018. dok je bila na bolovanju i primala naknadu plaće u umanjenom iznosu.

U pravu je tužiteljica kada u žalbi navodi da se kod ocjene uzročne veze između štetnog događaja i štete u obzir uzima samo pravno relevantni uzrok, a to je onaj štetni događaj čijem redovitom učinku odgovara konkretna šteta. Kad je riječ o uzročnoj konkurenciji između predispozicije za pojavu bolesti i ljudske radnje, kakav je u ovom predmetu slučaj, tada se relevantnim uzrokom štete smatra ljudska radnja. Kako je u konkretnom slučaju nesporno da je predmetna ozljeda na radu pridonijela kasnije nastaloj ekstruziji diska te posljedično tome neurološkom deficitu i parezi desnog paronealnog živca, dakle da je predmetna ozljeda na radu dovela do naknadnog ozljeđivanja tužiteljice koje je bilo uzrok naknadnog bolovanja, relevantnim uzrokom u konkretnom slučaju smatra se ozljeda tužiteljice koju je zadočila prilikom obavljanja svojih radnih zadataka za

tuženika. Posljedično navedenom, tužiteljici, a suprotno stavu prvostupanjskog suda, pripada pravo na isplatu cjelokupne izgubljene zarade u visini između naknade koje je ostvarila u utuženom razdoblju i plaće koje bi ostvarila da do ozljeđivanja nije došlo, odnosno da zbog ozljeđivanja nije bila izvan procesa rada. Pri tome, suprotno navodima tuženika, činjenica da je tuženik tužiteljici isplaćivao naknadu plaće u skladu s doznakama ne utječe na njezino pravo na naknadu štete zbog izgubljene dobiti jer tužiteljica, da nije došlo do ozljeđivanja na radu za koje je odgovoran tuženik, ne bi gubila na zaradi, već bi ostvarila zaradu u visinu svoje plaće.

Na osnovi navedenog, a imajući u vidu da je sud tužiteljici na ime naknade razlike plaće dosudio iznos od 8.129,95 kn s pripadajućim zateznim kamatama, valjalo je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a potvrditi prvostupanjsku presudu u tom dijelu te na temelju čl. 373. toč. 3. ZPP-a preinačiti istu u odbijajućem dijelu kao i naložiti tuženiku da tužiteljici isplati i daljnji iznos od 8.129,95 kn s pripadajućim zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog iznosa po do isplate.

Zbog izmijenjenog uspjeha stranaka u parnici valjalo je u skladu s odredbom čl. 166. st. 2. ZPP-a, preinačiti i odluku o troškovima postupka.

Tužiteljica je, a imajući u vidu da je u cijelosti uspjela u pogledu osnovne tužbenog zahtjeva te 77 % u pogledu visine, ukupno u sporu uspjela sa 88,50 %. Tuženik, koji je tijekom postupka osporavao osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, uspio je u sporu s 11,50 %.

Slijedom iznesenog valjalo je na temelju čl. 368. st. 1. ZPP-a i čl. 373. toč. 3. ZPP-a presuditi na način da se odbija kao neosnovana žalba tuženika te se potvrđuje prvostupanjska presuda u točkama I i III izreke.

Odbija se kao djelomično neosnovana žalba tužiteljice te se potvrđuje prvostupanjska presuda u dijelu točke II, kojom je odbijen tužbeni zahtjev za iznos od 18.500,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama te zahtjev za isplatu zateznih kamata na dosuđeni iznos naknade za tuđu pomoć i njegu.

Odbija se kao djelomično neosnovana i žalba tužiteljice te se potvrđuje prvostupanjska presuda u dijelu točke IV izreke, kojom je odbijen zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka u iznosu od 18.438,00 kn sa zatraženim zateznim kamata.

Zaključno, preinačuje se prvostupanjska presuda u dijelu točke II izreke kojom je tužbeni zahtjev odbijen za iznos 8.129,95 kn s pripadajućim zateznim kamata i u dijelu točke IV izreke u dijelu kojom je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka odbijen za iznos od 18.438,00 kn.

*Ivan Petrošević, dipl. iur.
Fakultet strojarstva i brodogradnje, Zagreb*